Aesthetics and Politics of Poetry written in Tribal Languages of Kerala

കേരളത്തിലെ ഗോത്രഭാഷാകവിതയുടെ സൗന്ദര്യവും രാഷ്ട്രീയവും

R. Chandrabose ^{a, *}

^a Department of Malayalam, Central University of Kerala, Kasaragod, Kerala, India

*Corresponding author Email: bosebosechandra@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2144>

Received 13-10-2021; Accepted 03-12-2021; Published 09-12-2021

Abstract: Poems written in Tribal languages are a notable presence in contemporary Malayalam poetry. As there is no script for those endangered tribal languages, they are written in Malayalam script. They are being translated into Malayalam. These poems become a declaration of the aboriginal community and of the aesthetics that obscure mainstream aesthetic concept. Tribal communities in Kerala lives in the forest areas of Idukki, Wayanad, Palakkad, Kasaragod, Trissur, Cochin, Trivandrum and Kollam districts. These marginalized people are facing a crisis of survival. The neglect of the main stream society and the Government and the destruction of the habitat have made their lives miserable. Indigenous tribal languages are endangered. It is in this context that the new generation of educated Adivasis seek to document their survival problem through poetry in the tribal language itself. Poems are written in tribal languages such as Irula, Rawla, Malavettuva, Paniya, Mavila and Muthuvan appearing in social media and in print and book form, they symbolize a different sensibility. The aim of this paper is to findout the political attitudes, aesthetic concepts and features of languages of the aboriginal community by studying these poems.

Keywords: Tribes, Adivasi, Eco-aesthetics, Tribal language, Endangered language, Nature images, Irula, Rawla, Malavettuva, Paniya, Mavila, Tulu, Dravidian language

Subject Specialization: Malayalam

About the Author

Dr.R. Chandrabose, working as Assistant Professor in the Department of Malayalam under School of languages and comparative literature, Central University of Kerala, Kasaragod. Dr.R.Chandrabose authored 30 Research papers and four Books in Malayalam.

ആമുഖം

"നാം ഭൂമിയിൽ വിത്തുവിതച്ചുപോകാൻ വന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ, സ്വപ്നത്തിന്റെ ബലത്തിന്റെ വിത്തുകൾ. ആ വിത്തുകൾ വളരും. ആ വിത്തുകൾ അവയുടെ വിത്തുകൾ ഇവിടെ അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടു പോകും. വൃക്ഷങ്ങളെപ്പോലെ അവ തണൽ തരും. പൂക്കൾ തരും. അവ ഓർമ്മയാവും വിത്തുകൾ ചിലപ്പോൾ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കും. സർഗ്ഗാത്മകമായ സാധ്യതകൾ തുറന്നുതരും. കവിത ഒരു വിത്തുവിതച്ചുപോകലാണ്. ആരുകൊയ്യുമെന്നറിയില്ല. നൂറുമേനി ഇരുന്നൂറ് മേനിയായിട്ട് അങ്ങനെ പടർന്നുവരും. കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് എല്ലാം അറ്റുപോയി എന്നു തോന്നാം. പക്ഷേ പിന്നെയും മഴവരും വീണ്ടും മുളവരും. അങ്ങനെ ഒരിക്കലും മരിക്കാത്ത ഒരു ജന്മപ്രവാഹമാണ് കവിത" എന്ന് കാന്റോ ജനറലിൽ നെരൂദ പറയുന്നു. (കെ.ജി.എസ്, കാന്റോ ജനറൽ, സായാഹ്നഫോൺ പതിപ്പ് 2020) കേരളകവിത അതിന്റെ ജന്മപ്രവാഹത്തിന്റെ ഒരു വഴിത്തിരിവിലാണ്.

ഗോത്രഭാഷകളിൽ കവിതകളുടെ വിത്തുകൾ ആർഭാടത്തോടെ മുളച്ചുപൊന്തിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് സമകാലകവിതയിലെ വിശേഷങ്ങളിലൊന്ന് കവിതയിൽ ഒരു ജൈവവത്സനം. വംശനാശത്തിലെത്തിയ ഗോത്രഭാഷകളുടെ പുനർജനനവും ഇതിലൂടെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോത്രഭാഷാകവിതകൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന ജൈവസൗന്ദര്യശാസ്ത്രവും അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും ആഖ്യാന സവിശേഷതകളും അടുത്തറിയാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ നിർവഹിക്കുന്നത്.

ആദിവാസികൾ - ഭാഷയും സംസ്കാരവും

ആധുനിക സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് അകന്ന് കാടുകളിലും മലകളിലും വസിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെയാണ് ആദിവാസികൾ എന്ന് വാക്കുകൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഗോത്രജനത (ഓശയല) എന്ന വാക്കും ഔദ്യോഗികമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. കേരളത്തിലെ ആദിവാസി വിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചും നിരവധി ഔദ്യോഗികവും അനുദ്യോഗികവുമായ സർവ്വേകളും പഠനങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. കേരളഹരിജനക്ഷേമവകുപ്പും ആന്തോ പോളജിക്കൽ സർവ്വേ ഓഫ് ഇന്ത്യയും കേരളത്തിലെ ആദിവാസി വിഭാഗങ്ങളെ പട്ടികപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കണക്കുകളും സർവ്വേകളും അവ്യക്തമായ ചിത്രമാണ് തരുന്നത്. അതുപോലെ ആദിവാസിഭാഷകളെക്കുറിച്ച് ലൂയിസ്, തേഴ്സറ്റൻ, പി.സോമശേഖരൻ നായർ, വേലപ്പൻ, എന്നിവരും വിവിധ സർവകലാശാലകളിലെ ഭാഷാശാസ്ത്രവകുപ്പും പഠനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഗോത്രഭാഷകളുടെ നിജസ്ഥിതി ഇനിയും കണ്ടെത്തേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുധാരയിൽ നിന്നകന്ന് തനത് സംസ്കാരത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളാണ് ആദിവാസികൾ. അവർക്കായി സർക്കാർ നിരവധി ക്ഷേമപദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ പലതും ലക്ഷ്യം കാണുന്നില്ല. ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ തിരോധനവും ചൂഷണവും അധിനിവേശവും ലഹരിക്കടിമപ്പെടുമല്ലാം ഗോത്രജനതയെ അഗാധമായ പ്രതിസന്ധികളിലകപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അവരിലെ പുതുതലമുറയിൽ ഒരു വിഭാഗമെങ്കിലും ആധുനികമായ വിദ്യാഭ്യാസംനേടി. തങ്ങളുടെ ഗോത്രസ്വത്വത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ആശാവഹമാണ്. ഗോത്രഭാഷകളിലുള്ള ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളിൽ നാഗരികസമൂഹം നിർവചിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായി തങ്ങളുടെ സ്വത്വത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നു. നാളിതുവരെ ആദിവാസിജീവിതം ആവിഷ്ക്കാരം നേടിയത് നാഗരികരുടെ കാഴ്ചയിലൂടെയായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായി പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവർ തന്നെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ, ആവാസവ്യവസ്ഥയെ തുറന്നെഴുതുന്നതാണ്. ഗോത്രഭാഷാകവിതകൾ എന്ന സവിശേഷ ജനുസ്സ് കൊണ്ടുവന്ന ആശാവഹമായ പുരോഗതി. ഇതൊരുപക്ഷേ പൊതുസമൂഹത്തിനും ഗോത്രവിജ്ഞാനത്തിനും പുതിയ ദിശാബോധം നൽകാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നുണ്ട്. വാമൊഴിയായി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന വലിയൊരു ഗോത്രസാഹിത്യസഞ്ചയം ആദിവാസികൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ലിപിയില്ലാത്ത ഗോത്രഭാഷകളിൽ അവയൊന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതിനുള്ള പരിഹാരമാണ് ഇപ്പോൾ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ആദിവാസികൾ തങ്ങളുടെ ഭാഷകളിൽ തന്നെ എഴുതുന്ന രചനകൾ. അവയെ ഇപ്പോൾ പ്രബലസാഹിത്യവിഭാഗമായ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ അനുബന്ധമായി കാണാൻ ചില സാഹിത്യപഠിതാക്കൾ ശ്രമിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിനെ ഗോത്രഭാഷാകവിതയായ അശോകൻ മറയൂർ എതിർക്കുന്നുണ്ട്. ഗോത്രകവിത എന്ന സമാഹാരത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ഗോത്രസമൂഹങ്ങളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും അനുഭവപരിസരങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ആ വ്യത്യാസം അതിന്റെ വൈവിധ്യത്തോടെ ഇന്നേവരെ കേരളത്തിലെ കവിതാലോകത്ത് വന്നിട്ടില്ല. ഗോത്രജനതയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ മുൻനിർത്തി മറ്റുള്ളവരാണെഴുതിയത്. ഇപ്പോഴിതാ ആദ്യമായി വിവിധഗോത്രസമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള കവികൾ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് സ്വന്തം നാവുകൊണ്ട് കവിത കെട്ടുന്നു. അങ്ങനെ കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും

അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട, സ്വൈരമായി ജീവിച്ചുസ്വാഭാവിക ഇടങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം തുടർച്ചയായി തള്ളിനീക്കപ്പെട്ട ഗോത്രജനതയുടെ വർത്തമാനകാലശബ്ദം സ്വരവൈവിധ്യത്തോടെ കേരളം ആദ്യമായി കേൾക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു" (ഗോത്രകവിത, പു.11) ഗോത്രകവിതയുടെ വേറിട്ട സ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചാണ് അശോകൻ മറയൂർ ഊന്നിപ്പറയുന്നത്.

മുതുവാൻ, മാവിലൻ, റാവുള, മാവിലൻതുളു, ഇരുള, കാട്ടുനായ്ക്ക, ഊരാളി, പണിയ, മുളളുക്കുറുമ, മലവേട്ടുവൻ, തുടങ്ങിയ ഗോത്രഭാഷകളിലാണ് കവിതകൾ ഏറെയും ഗോത്രഭാഷകൾക്ക് ലിപിയില്ലാത്തതിനാൽ അവയെ മലയാള ലിപിയിലും, മലയാളത്തിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റിയുമാണ് കവിതകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഗോത്രഭാഷയിലും മലയാളത്തിലും ഒരുപോലെ എഴുതുന്ന കവിതകളെ ഇരുട്ടനാവുള്ള കവിതകൾ എന്ന്, ഈ കവിതകളെ പുറംലോകത്തെത്തിക്കുന്നതിൽ ഉത്സാഹിയായ, മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖകവികളിലൊരാളായ പി.രാമൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. (പച്ചവട്, അവതാരിക.പു.6)

56 ഓളം ആദിവാസി ഗോത്രങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ടെന്നാണ് മുൻപു നടന്നിട്ടുള്ള വിവിധ സർവ്വേകൾ നിരത്തുന്ന കണക്ക്. അതുപോലെ അവരുടെ തനതുഭാഷയെക്കുറിച്ചും കൃത്യമായ ധാരണയിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആദിവാസി ഭാഷകളെ സ്വതന്ത്ര ഭാഷകളായി ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. മുഖ്യഭാഷയും ബന്ധഭാഷയും മാതൃയുള്ള അടുപ്പം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇവയെ ഭാഷാഭേദങ്ങളായിട്ടാണ് തിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. കെ.വേലപ്പന്റെ 'ആദിവാസികളും ആദിവാസി ഭാഷകളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗോത്രഭാഷകളുടെ തനതു പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ പഠനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പൊതുവേ, തമിഴ്, മലയാളം, കന്നട ഭാഷകളുമായാണ് കേരളത്തിലെ ആദിവാസി ഭാഷകൾക്ക് ബന്ധം എന്നും വേലപ്പൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ഗോത്രഭാഷയിലും മുന്തിനിൽക്കുന്ന സവിശേഷതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളത്തിലെ ആദിവാസി മൊഴികളെ ഏറെക്കുറെ ശാസ്ത്രീയമായി വർഗ്ഗീകരിക്കാൻ ഡോ.കെ.ശ്രീനാഥൻ, 'കേരളത്തിലെ ഭാഷകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശ്രമിച്ചു കാണുന്നു. മലയാളഭാഷാ സവിശേഷതകൾ മുന്തിനിൽക്കുന്നവ, തമിഴ്ഭാഷാപ്രത്യേകതകൾ മുന്തിനിൽക്കുന്നവ, കന്നടഭാഷാസവിശേഷതകൾ നിലനിറുത്തുന്നവ, തുളുഭാഷാബന്ധമുള്ളവ, മലയാള ഭാഷയായി പരിണമിച്ചവ, തമിഴ്-മലയാളഭാഷാംശം മുന്തിനിൽക്കുന്നവ, സ്വതന്ത്ര ഭാഷയായികണക്കാക്കുന്നവ, ആദ്യഭാഷാഭേദം പുലർത്തുന്നവ എന്നിങ്ങനെ ഗവേഷണ ഫലങ്ങളെ ആധാരമാക്കി വർഗ്ഗീകരിക്കുന്നു. (കേരളത്തിലെ ഭാഷകൾ, പുറം.67) "ജനസംഖ്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ആദിവാസിഭാഷകൾ സ്വതന്ത്രവികാസസാധ്യതയുള്ളവയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. അതിലുപരി ഈ വിഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളായ ഭൂമിയിൽ നിന്നും സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നുമുള്ള അന്യവൽക്കരണം, പരമ്പരാഗത തൊഴിലിൽ നിന്നും ശമ്പളത്തൊഴിലാളികളായുള്ള പരിവർത്തനം, കുടിയേറ്റക്കാരായുള്ള അടുത്തസമ്പർക്കം എല്ലാഭാഷകളുടെയും സ്വതന്ത്രവികാസത്തിന് ഇനിയുള്ളകാലം അനുയോജ്യമല്ലെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന സമ്പർക്കഭാഷാവളർച്ച ഇക്കൂട്ടരെ മാതൃമൊഴിയിൽ നിന്ന് അകറ്റുക മാത്രമല്ല ക്രമേണ മാതൃഭാഷാമരണം യാഥാർത്ഥ്യമാകുകയും ചെയ്യുമെന്നുറപ്പിക്കാം. (കേരളത്തിലെ ഭാഷകൾ 2006, പു.68) എന്നും ശ്രീനാഥൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ പ്രവചനങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കി കൊണ്ട് ഗോത്രഭാഷകളുടെ വീണ്ടെടുപ്പ് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു ഗോത്രഭാഷകളിലെഴുതപ്പെടുന്ന കവിതകളിലൂടെ. ഗോത്രജനതയുടെ സൗന്ദര്യവ ബോധത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയാവബോധത്തിന്റെയും കാട്ടുജ്ഞാനപ്പഴങ്ങളത്രേ ഈ കവിതകൾ. അരികുകളിൽ ജീവിക്കുന്നവർ സ്വത്വവും കർത്തൃത്വവുമാർജ്ജിച്ച് തങ്ങളുടെ ഭാഷയെ, പാരമ്പര്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്റെ ആനന്ദവും, ജൈവസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം നാഗരികർക്കുമുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ തന്റേടവുമാണ് ഗോത്രഭാഷാകവിതകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. മലവേട്ടുവ, മാവിലൻ, മാവിലൻതുളു (കാസർകോട്) മലവേട (കോട്ടയം) മുഡുക, മുളളുക്കുറുമ, ഇരുള, റാവുള (പാലക്കാട്) പണിയ, കാട്ടുനായ്ക്ക മുളളുക്കുറുമ (വയനാട്) എന്നീ ഗോത്രഭാഷകളിലാണ് കവിതകൾ എഴുതപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിൽ അതിന്റെ

വിവർത്തനവും ഇങ്ങനെ ഗോത്രജനത തങ്ങളുടെ സ്വത്വത്തെ ഹ്രസ്വ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ കവിതയിലൂടെ കരുത്തുനേടുന്നു.

ഗോത്രകവിതകളുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം

ഗോത്രഭാഷാകവിതകളുടെ ശക്തിസൗന്ദര്യത്തെ മുഖ്യധാരയിലെത്തിച്ച കവികളിലൊരാളാണ് അശോകൻ മറയൂർ. ഗോത്രഭാഷയായ മുതുവാനിലും മലയാളത്തിലും എഴുതുന്നു ഈ കവി. പച്ചവട് (ഏലമലി ടീയം) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കവിതാസമാഹാരങ്ങളിലൊന്നാണ്. ആദിവാസികളുടെ ജീവിത പരിസരത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രകൃതിബോധത്തെയും ആഴത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു അശോകന്റെ കവിതകൾ. മനുഷ്യരുടെ ഭൗതികജീവിതത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനആവശ്യങ്ങൾ പോലും നിറവേറ്റാൻ കഴിയാതെ പ്രകൃതിയോടിണങ്ങിയ കാനനജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ വാഴ്ചയും നോവുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. 'പൊടവ' എന്ന കവിത അവരുടെ നിസ്വതയെയും ലാളിത്യത്തെയും കുറിച്ചുള്ളതാണ്. സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ രൂപകമായി വസ്ത്രബിംബം മാറുന്നു. വർഷത്തിലൊരിക്കൽ പൊങ്കൽ ആഘോഷ വേളയിലാണ് ആദിവാസികൾ പൂടവ വാങ്ങുക. പിറ്റേവർഷം പൊങ്കൽ ഉത്സവം വരെ ആ ഒറ്റവസ്ത്രത്തിൽ അവർ ജീവിതം തള്ളിനീക്കുന്നു. ഉപഭോഗനാഗരികതയ്ക്ക് വെളിയിൽ ഒരു ഗാന്ധിയൻ ലാളിത്യം ആദിവാസികൾക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിങ്ങനെ.

'പൊങ്കലവന്തേ ഒറ/പൂടവ/ഒറമൂല എറ്റക്കെട്ടി/

മറുമൂല എറ്റിവർസ്/മീനും ഞണ്ടും തൂത്തപൊടവ/

മുതുകിലകുഞ്ചിപൂണ്ട/കാമ്പോടഅടകനുള്ളി/

മെടിലികെട്ടിവന്ത/പൊടവ/വർസ് കെടപ്പായ്/

ഒറമൂല/സൂടിക്കെടപ്പായ് മറുമൂല/

മുളളകളായിരം/പിച്ചാലും/ഏറ്റിനെഞ്ചി/പിച്ചാലും

തെച്ചതെച്ച/ഉടുത്താലും/മാനംമറസതും/

തെടകെട്ടിസത്തതും/പൊടവിലി/മാട്മുട്ക്കി/

വെള്ളാമകാട്ട്നിയും/പൂർസിനിയും/കാത്തപൊടവ"

(പച്ചവട്,പു.8)

ഒന്നിനെ പലതായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഗോത്രഅതിജീവനത്തിന്റെ ലാളിത്യം ഒരു മൂല അലക്കിക്കെട്ടി മറുമൂല അലക്കിവിരിച്ച് മീനും ഞണ്ടും കോരുന്നത് പൂടവകൊണ്ട്. മുതുകിൽ കുഞ്ഞിനെ ഹ്രസ്വീകരിക്കുന്നതും ഈ പൂടവയിൽ. കമ്പോടെ ചീരനുള്ളി മടിയിൽ ശേഖരിക്കുന്നു. ഒരു മൂല വിരിച്ചുകിടക്കാനും മറുമൂല പുതച്ചുകിടക്കാനും. ആയിരം മുളളിനാൽ കീറിയാലും അലക്കിയലക്കി പിഞ്ഞിയാലും തയ്ച് തയ്ച് ഉടുത്താലും, മാനം പോയാൽ തൂങ്ങിമരിക്കാനും ഈ പൂടവ തന്നെ എന്നെഴുതുന്നു കവി. അവരുടെ ഭൗതികജീവിതത്തെ ആകമാനം പൂടവ എന്ന രൂപകത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കുകയാണ്. ഇടുക്കിയിലെ മുതുവാൻ ഗോത്രസമൂഹത്തിന്റെ വംശചരിത്രത്തെ കവിതയിലേക്ക് ആവാഹിക്കുന്ന കവി കാനനജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും ജ്ഞാനസാന്ദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. തമിഴ്നാട് അതിർത്തിയോടു ചേർന്ന വനമേഖലകളിൽ ജീവിക്കുന്ന മുതുവാൻമാർക്ക് ദ്രാവിഡവേരുകളാണുള്ളത്. തമിഴ്ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ആദിമമുദ്രകൾ ഇവരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ കാണാം. വനഭൂമിയിൽ സമ്പന്നമായ ഒരു സംസ്കാരം കെട്ടിപ്പെടുത്തത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ വാമൊഴിയായി ഇവർക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. അതിജീവനത്തിന്റെ വന്യചിത്രങ്ങളാണ് അശോകൻ മറയൂരിന്റെ

കവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. പച്ചവട് എന്ന കവിത ഗോത്രദാമ്പത്യത്തിന്റെ ലാളിത്യത്തെ തെളിച്ചുകാട്ടുന്നു. കുടുംബജീവിതത്തിലേക്ക് പദമുന്നുന്ന ഗോത്രദമ്പതികൾ കാടിൻനടുവിൽ പുരവെച്ച് ജീവിതമാരംഭിക്കുന്നതിന്റെ വാസ്തുഭംഗി ഈ കവിതയെ സവിശേഷ അനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്നു.

"നമ്മൾ നിൽക്കുന്ന മൂലയിൽ/ പതിനാറുചുവട് ഞാൻ വടക്കോട്ടും/പത്തുചുവടു നീ കിഴക്കോട്ടും/ വെട്ടിയെടുത്ത പതിനാറും/ പത്തും തൂണിട്ട് മേൽക്കൂരപതിനഞ്ച്/ കഴുകോൽ/ നെരത്തിവെച്ച്/ ഹൂറയില മേഞ്ഞുവീടണം, കാറ്റുവരും/ കാറ്റുതട്ടിക കൊണ്ടു മറയ്ക്കണം/ കിളച്ചിട്ടമണ്ണിൽ വെള്ളം തളിച്ച്/ മുട്ടറ്റം പുടവയേറ്റിക്കുത്തി/ ചവിട്ടിക്കുഴച്ച മണ്ണുകൊണ്ട്/ മൺചുമരു വയ്ക്കണം/ ചൂരൽകതകും/ മൂന്നുകല്ലു ചേർത്തുവെച്ചു/ കുത്തിയെടുത്ത നെല്ല്/ പുതുവെള്ളം തിളച്ചുവറ്റിയ ആദ്യത്തെ ചോറ് കോരി/ നീയും ഞാനും/ ചേർന്നുനിന്ന് സ്വാമിക്ക് വിളമ്പണം കുത്തിരിക്കും കുറച്ചുകൊത്തി/ മുളകുറ്റിയിലിട്ട്/ ആദ്യത്തെ വിളക്ക് എരിക്കണം/ പുതുപായും വട്ടിയും/ അവിടെയു മിവിടെയും കോർത്ത് വെച്ച്/ വീട്മൊത്തം തൂത്ത്/ തിണ്ണയിലിരിക്കുമ്പോൾ/ നിലാവുവരും/ നക്ഷത്രം വരും/ നിന്റെയുള്ളിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻ ഒരിക്കലും മായാത്ത കിനാവുവരും" എന്നെഴുതുമ്പോൾ കേരളകവിത ഇന്നുവരെ ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പ്രകൃതിവാദത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ഈ ആഖ്യാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതറിയുന്നു. ലളിതവും നഗ്നവുമായി ഗോത്രജീവിതത്തെ എഴുതുകയാണ് അശോകൻ മറയൂർ ഈ കവിതയിൽ. ഗോത്രവന്യതയിലെ ജൈവജീവിതത്തിന്റെ പച്ചക്കാടുകൾ. വിഭ്രമകമായ ആർത്തിപെരുത്ത ഓട്ടത്തിലെവിടെയോ നാഗരികരെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിതലാളിത്യത്തിന്റെ അത്ഭുതകാനനങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് പച്ചവട് എന്ന കവിതയിൽ. ഗോത്രജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വിജ്ഞാനസമൂഹം നിർമ്മിച്ചുവെച്ച എല്ലാ അറിവുകളെയും അപനിർമ്മിക്കാൻ ഈ കവിതകൾക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. കാനന ആവാസ വ്യവസ്ഥയെ അതിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പിന്തുടരുന്നുണ്ട് ആ കവിതകൾ കാട്ടിലെ മഴ, ചീവീടിന്റെ ശബ്ദം, മീനും ഞെളും പാർക്കുന്ന കല്ലിടങ്ങൾ, വറ്റാതെ പൂക്കുന്ന പൂമരങ്ങൾ, ചിത്രവരയ്ക്കാൻ എടുക്കുന്ന കളർമണ്ണ്, ഇരുട്ട്, നിലാവ്, കുയിൽപാട്ടുകൾ ഇങ്ങനെ കാടിന്റെ അനുഭവലോകമാകെ നിരലകൃതമായി അശോകൻ മറയൂരിന്റെ കവിതകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കാനനവാസികളുടെ ജീവിതവും അതിജീവനവും ജൈവസൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിസ്മയലോകവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഗോത്രകവിതകൾ വായനക്കാർക്ക് നൽകുന്നത് ഒരത്ഭുതലോകം തന്നെയാണ്.

മുതുവാൻ ഭാഷയിലെഴുതുന്ന ക്രിസ്റ്റി ഇലക്കണ്ണന്റെ കവിതയും ജൈവ വൈവിധ്യത്തിന്റെ പ്രദർശനശാലയാണ്. ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ തകർച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകൾ ഈ കവി പങ്കുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. നഞ്ചകലക്കി തോട്ടയിൽ മീനുകൾ ചത്തുപൊന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അപൂർവ്വജൈവലോകം തിരോഭവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും നഞ്ച് എന്ന കവിതയിൽ പറയുന്നു. കല്ലുമുട്ടി, വരാൽ, പള്ളത്ത, വാള, മുഷി, കോല, മുതുകില, മുളളി എന്നീ കാനനജലാശയത്തിൽ വളർന്നിരുന്ന മീനുകൾ മിക്കതും തിരോഭവിച്ചു. "മീനും ചത്തുപൊങ്ങിയത്, മീനില്ലാതെ തോടുമാത്രമങ്ങനെ എന്ന് ആവാസശൃംഖലകൾ മുറിഞ്ഞുപോവുന്നത് കവി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. കാനനജീവിതത്തിന്റെ ഇരുളിലേക്കുള്ള സാമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇലക്കണ്ണന്റെ കവിതകൾക്ക് മാന്ത്രിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ അനുഭൂതി നൽകുന്നുണ്ട്.

'രാത്രിയിൽ ടോർച്ച് ഓൺചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ/ ഒരൊറ്റവരിപ്പാത കാണാം/ ഇരുട്ടിനെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ട്/ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തുന്ന കാഴ്ചയും കാണാം/ വഴിതെറ്റി യാത്രചെയ്ത മനുഷ്യർക്ക് മുമ്പിൽ/ ഈ വഴിയൊരു വാതിലായി/ വാതിൽ തുറന്നുള്ളിൽ കടന്നപ്പോഴാകട്ടെ നിറയെ മിന്നാമിനുങ്ങുകളും' എന്നിങ്ങനെ കാടകങ്ങളുടെ നിറവൈവിധ്യങ്ങൾ ഇരുളും വെളിച്ചവും മിന്നാമിനുങ്ങുകളും നിറയുന്ന കൊളാഷ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത് അപൂർവ്വദ്യശ്ചാര്യത നൽകുന്നു.

ഗോത്രഭാഷാകവികളിൽ പൊതു ശ്രദ്ധ നേടിയ കവികളിലൊരാളാണ് സുകുമാരൻ ചാലിഗല. പാലക്കാട് അട്ടപ്പാടി വനമേഖലയിലെ റാവുള് ഗോത്രഭാഷയിലും, മലയാളത്തിലും എഴുതുന്ന ഈ കവിയുടെ രചനകളിൽ ഗോത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ ഇല്ലായ്മകളും വല്ലായ്മകളും തനിമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഗോത്രഭാഷയുടെ ജൈവതാളവും വായ്ത്താരികളും വളരെ സ്വാഭാവികതയോടെ കവിതയിൽ ഇടം തേടുന്നതു കാണാം. അവ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മുഴക്കവും ഈണവും താളവും ഗോത്രവന്യതയെ ഇന്ദ്രിയാനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്നുണ്ട്. "കാടൊക്കെയേ ചിരിക്കിന്റോ ജല്ലിറു, ജല്ലിറു, ഇടി ഗുഡികിന്നാ" എന്ന റാവുള ഭാഷയുടെ താളഘടന നോക്കൂ, ആഫ്രിക്കൻ ഗോത്രകവിതയെ വെല്ലുന്ന ഗാംഭീര്യം ആ കവിതകളിൽ നിറയുന്നു.

"മരക്കൊമ്പിലിളേച്ചുകുളിക്കിന്റെ പുള്ളമു/ ഉരുപ്പിളുരുപ്പി തീ ബെളുപ്പിക്കിന്റെ മണ്ണാണെമു/ മധുചിന്നാക്കിക്കുട്ടന്റെ മുളളപ്പന്റിനെ മലഞ്ചൊണ്ടു/ പുല്ലുജ്ജിന/ ചെന്നായിൻ പല്ലുക്കു കുരുമ്മുണി/ അകുടുപുവെലിയവീണവ/ നേരത്തെ കഞ്ചിയിട്ട/ അപുവെന്നെണ്ടു ഇറുക്കിയിറുക്കി കറിക്കു തറുക്കിന്റോ"

മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കുളിക്കുന്ന കിളിയും, ഊതിയൂതി തീ വെളുപ്പിക്കണ കുഴിയാനയും മുതുകു ചിരിക്കുകയുന്ന മുളളൻപന്നിയെ നോക്കി പല്ലുതേച്ച ചെന്നായയുടെ പല്ലിന് ഇക്കിളി, അപ്പറം പുഴയിലെ മീനുകൾ, നേരത്തെ കഞ്ഞിവെച്ചു, പുഴണണ്ട് ഇറുക്കിയിറുക്കി കറിക്കരിയുന്നു- എന്നിങ്ങനെ റാവുള ഗോത്രഭാഷയുടെ താളഘടനയിൽ കാടിന്റെ ജൈവവൈവിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് സഹജാവബോധത്തോടെ എഴുതുന്നു. കാടിനെ ഒരു ചിത്രകഥയിലെന്നപോലെ വരച്ചുവെയ്ക്കുകയാണ് സുകുമാരൻ. ആ കവിതകളിൽ ക്രിയാപദങ്ങൾ ഏറുന്നു. വിശപ്പിന്റെ പൂരണത്തിനായുള്ള അധ്വാനത്തിന്റെ ബിംബകല്പനകളാണ് ആ കവിതകളിൽ ഉടനീളം.

'ചോലക്കാട്ടിലെ നീർക്കാക്ക മുങ്ങിയ കുഴിയിൽ

മീനുകൾ വീട്ടുതിണ്ണകെട്ടുന്നു (കെത്തളു)

അരവയർ നിറയ്ക്കുവാൻ ഓടുന്ന മനുഷ്യനും

വണ്ണമൊത്ത വലിയ വയറുനിറയ്ക്കുവാനോടും

ആനയ്ക്കും ഒരേ വിശപ്പ്'

എന്നെഴുതുമ്പോൾ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ പോലും നിറവേറ്റാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്ന ഗോത്രജീവിതത്തിലെ ദുരിതങ്ങളിലേക്ക് കവിതയിലൂടെ വിരൽചൂണ്ടുകയാണ്. വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം, ഭക്ഷണം ഇവയുടെ അഭാവമാണ് ഗോത്രജനതയുടെ പ്രശ്നമെന്ന് കവിതയിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന ബിംബങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

'അമ്മയ്ക്കു തുന്നിക്കൊടുത്ത/ ആകാശത്തുണി/ കീറിപ്പറിഞ്ഞു വീണുപോയി/ കൂവപ്പുമനസൂചിയാക്കി, പുഴ/ പായപ്പുല്ലു പുതുപ്പുണ്ടാക്കി' എന്ന് 'തുണി' എന്ന കവിതയിൽ വസ്ത്രം ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമായിത്തീരുന്നത് പറയുമ്പോൾ അത് ഗോത്രദുരിതങ്ങളിലേക്ക് പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധക്ഷണിക്കാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നു. കാടിന്റെ ചലന സൗന്ദര്യത്തെ ജീവസ്സുറ്റതാക്കുന്ന വാങ്മയമാണ് സുകുമാരന്റെ കവിതകൾ.

'ഊഞ്ഞാലാടുന്ന വാഴക്കുടപ്പൻ/ വിശന്നുപറന്ന ഒരു പക്ഷിക്ക് തേൻ കൊടുത്തേ/ തീറ്റയ്ക്ക് കൊത്തിയ/ മരംകൊത്തിപ്പക്ഷി/ മഴപ്പൊത്തിലൂതിയപ്പോൾ/ കുഴൽപ്പാട്ടായേ' എന്നിങ്ങനെ പാരസ്പര്യത്തിന്റെ ജൈവസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം കേരളകവിത ദർശിച്ചിട്ടില്ല തന്നെ.

മാവിലൻതുള്ള ഗോത്രഭാഷയിലും മലയാളത്തിലുമെഴുതുന്ന സുരേഷ്.എം. മാവിലന്റെ കവിതകളിൽ സൂക്ഷ്മപ്രകൃതി അതീവചാര്യതയോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കാണാം. 'എന്റെ വീടിന്റെ മുൻവാതിലിലൂടെ സന്ധ്യക്ക് അന്നംതേടി പടിയിറങ്ങിപ്പോയ അമ്മുമ്മത്തവള ഇന്നും എന്റെ വീടിന്റെ പടിതേടി നടപ്പുണ്ട്, എന്നും പുറകുവശത്തെ വാതിലിലൂടെ അന്നംതേടി കടന്നുവന്ന ഉറുമ്പുകൾ മൂന്നുകല്ലിൽ തീർത്ത അടുപ്പുതേടി അലയുന്നു' എന്നും

എഴുതുവോൾ വിശപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയം തന്നെയാണ് സുരേഷ് സൂക്ഷ്മജീവി പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും വരുതിയുടെയും പേക്കിനാവുകളിൽ ഉറുകിയൊലിക്കുന്ന ഗോത്രസമൂഹത്തിന്റെ സങ്കടങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന കവിതകളാണവ. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന, ഓണം എന്ന കവിതയിലെ വരികളിങ്ങനെ 'എത്രയോ ഓണരാത്രികൾ/ കൂരയ്ക്കകത്ത് മലർന്നുകിടന്ന്/ ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഓണമുണ്ണുന്നുണ്ടോ/ എന്ന് നോക്കിയിട്ടുണ്ട്/ ഓണം അധികമൊന്നുമില്ല/ ചുറ്റിലും വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പൂക്കളും ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളുമല്ലാതെ.

ഗോത്രകവിതകൾ അഭൂതപൂർവമായ സൗന്ദര്യദർശനമാണ് വിനിമയം ചെയ്യുന്നത്. അവയിലെ ജൈവസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം നാഗരികരുടെ കലയിലോ സാഹിത്യത്തിലോ ഇടം നേടിയിട്ടില്ല. തനതനുഭവങ്ങൾ തനതു മൊഴികളിൽ ഇതൾവിരിയുന്ന ഈ വാങ്മയങ്ങളിലൂടെ കാടകങ്ങളിലെ മനുഷ്യജീവിതം പുതിയൊരു അവബോധമായി നമ്മെ വേട്ടയാടുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഗോത്രഭാഷകളുടെ താളഘടന സവിശേഷം പഠിക്കേണ്ടതാണ്. പണിയ, ഊരാളി ഭാഷകളിലെ കവിതകൾ അവയിലെ ജൈവതാളം ദ്രാവിഡത്തിന്റെ പഴമയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. മലയാളം തമിഴിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമാവുന്നതിന് മുമ്പുള്ള കാലത്തെ, അഥവാ പാട്ടുസാഹിത്യത്തിന്റെ കാലത്തെ ഇരുളപണിയഭാഷകൾ നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. അനുനാസികാതിപ്രസരം സംഭവിച്ചതും സംഭവിക്കാത്തതുമായ രൂപങ്ങൾ ഇവയിൽ സുലഭമാണ്. ഗംഗാധരൻ തേവന്റെ ഇരുളഭാഷാകവിതകൾ പ്രാചീന മലയാളഗാനങ്ങളുടെ ഛായ ഉള്ളവയാണ്. 'പുള്ള പുള്ളപ്പള്ള പന്തെലുപാട്ടു/ കൊച്ചു പിലാത്തിയെ വിളിച്ചോണെ മൂത്ത/ പണ്ടികുറച്ചൊരുട്ടുന്തി അടിപ്പാൻ/ പ്ലാത്തിക്കടുത്തയെ പാടിക്ക് ചെണ്ണു' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാചീന താളഘടന ഭാഷയുടെ ജൈവികതയ്ക്ക് നിദർശനമാണ്. ഗോത്രസംസ്കാരത്തെ അതിന്റെ തനിമയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന ശാന്തിപനയ്ക്കലിന്റെ കവിതയിലും അസാധാരണ സൗന്ദര്യം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. കാടിനോടുള്ള മാതൃഭാവമാണ് ശാന്തിയുടെ കവിതകളുടെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത. കാനനവാസികളുടെ ഗദ്ഗദങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, തകർച്ചകൾ വന്യബിംബങ്ങളിലൂടെ പെയ്തു നിറയ്ക്കുന്നു. അതുപോലെ പ്രണയം വാത്സല്യം തുടങ്ങിയ ആർദ്രഭാവങ്ങൾ, കാറ്റിലും മരത്തിലും പൂഴയിലും മീൻകണ്ണിയിലും കല്ലിലും എന്നുവേണ്ട അചേതന പ്രതിഭാസങ്ങളിലൂടെ, അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ മാന്ത്രികസൗന്ദര്യം ശാന്തിപനയ്ക്കലിന്റെ പ്രകൃതികവിതകളിൽ ദർശിക്കാം. ബാഹ്യലോകവുമായി ഒട്ടുമേ സമ്പർക്കമില്ലാതെ കഴിയുന്ന ഗോത്രവിഭാഗമാണ് വയനാട്ടിലെ കാട്ടുനായ്ക്കർ. ആ ഭാഷയുടെ വന്യതാളഘടന ഏറെ പ്രത്യേകതകൾ ഉള്ളതാണ്. കാട്ടുനായ്ക്കർ ഭാഷയെ കവിതകളിലൂടെ പുറലോകത്തേക്ക് ആനയിച്ചു കവയിത്രിയാണ് ബിന്ദു ഇരുളം. വാക്കുകളേക്കാൾ താളമാണ് കാട്ടുനായ്ക്കർ ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകത. ആഹാരം തേടിന്റെ ചലനമാണ് അവയിലെ ശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. ഗോത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വത്വമുദ്രകൾ തനതുരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എല്ലാ കവിതകളിലും. പ്രകാശ് ചെന്നളത്തെപ്പോലുള്ളവരുടെ കവിതകളിൽ ജീവിതപരിസരങ്ങളുടെ ജൈവികത ഇന്ദ്രിയവേദ്യമാകുന്നു. കാടിന് ഒരു ഭാഷയുണ്ട്, മണമുണ്ട്, പാട്ടുണ്ട്, കഥകളുണ്ട് എന്ന് ഓരോ കവിതകളും അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു. പച്ചയായ ജീവിതം പച്ചയായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നതിന്റെ സൗന്ദര്യമാണ് ഗോത്രഭാഷാകവിതകളുടെ സവിശേഷതയ്ക്ക് നിദാനം. പ്രകൃതിയുടെ താളത്തെ ഗന്ധത്തെ അധ്വാനത്തിന്റെ ശബ്ദത്തെ ഗോത്രജീവിതത്തിന്റെ വാഴ്വിനെയും നോവിനെയുമെല്ലാം അടയാളപ്പെടുത്താൻ കവിതകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീയെഴുത്തുകാരുടെ സാന്നിധ്യമാണ് ഗോത്രഭാഷാകവിതകളിൽ ഏറി നിൽക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സ്ത്രീയെഴുതുന്ന കാനനജീവിതം, സവിശേഷമായ ഒരു സൗന്ദര്യദർശനം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ അറിയുന്ന പെണ്ണിന്റെ കാല്പനികഭാവങ്ങൾ മിക്ക സ്ത്രീകവിതകളിലും നിഴലിക്കുന്നു. കാടിന്റെ കാല്പനികവർണ്ണങ്ങളാണ് ഗോത്രസ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തിൽ ചാരുതയണയ്ക്കുന്നതെന്ന് ഉഷ.എസ്.പെനിക്കരയുടെ കവിതകൾ തെളിയിക്കുന്നു.

'കാട്ടുകനിയുടെ സ്വാദറിഞ്ഞാൽ/ കാട്ടുസുന്ദരിമല്ലിയവൾ/ കാട്ടിലെ മാനിന്റെ തോഴിയവൾ/ കൂട്ടുപു തോൽക്കുന്ന ചേലുള്ളവൾ/ കുന്നിക്കുരു പോലെ കണ്ണവൾക്ക്/ കാഞ്ഞിരം തോൽക്കുന്ന കലിയവൾക്ക്/ കാട്ടാറിൻ ശുദ്ധിയാം മനമവൾക്ക്/ കുയിലിന്റെ നാദത്തെ വെല്ലിടുമീ/ കുയിലാണവളുടെ കണ്ഠത്തിലും' എന്ന് പ്രകൃതി തന്നെയായ ഗോത്രപെണ്ണിന്റെ അകൃത്രിമലാവണ്യത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു ഈ കവയിത്രി.

ജൈവപാരിസ്ഥിതികാവബോധത്തിന്റെയും ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെയും പച്ചയായ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളാണ് ഗോത്രകവിതകൾ എന്നുകാണാം. ഭാഷയുടെ താളഘടനയും ബിംബകല്പനകളുമെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ നിന്നും കാടനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും ഉറവെടുത്തതാണ്. ഇതാണ് ഒരുപക്ഷേ മലയാളത്തിലെ മുഖ്യധാരാകവിതയിൽ നിന്ന് ഗോത്രഭാഷാകവിതകളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. അനിർവചനീയമായതും നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങൾക്ക് അതീതവുമായ ഒരു സൗന്ദര്യശാസ്ത്രമാണ് ഗോത്രഭാഷാകവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

ഗോത്രകവിതകളുടെ രാഷ്ട്രീയം

ഗോത്രജനവിഭാഗങ്ങൾ കാലങ്ങളായി അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ചൂഷണത്തിനും അവരുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്കുമേലുള്ള അധിനിവേശത്തിനും എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള പാർശ്വവൽക്കരണത്തിനുമെതിരായ വിമർശനങ്ങൾ ഗോത്രഭാഷാകവിതകളിലെ പൊള്ളുന്ന പ്രമേയമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ആദിവാസികൾ പലതരത്തിലുള്ള മർദ്ദനങ്ങൾക്കും പീഡനങ്ങൾക്കും ഇരകളാകുന്നു എന്നാണ് കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗ്ഗ വകുപ്പിന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് 2016 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ആദിവാസികൾക്കു നേരെ മാനഭംഗം, കൊലപാതകം, അക്രമം എന്നീ വകുപ്പുകളിലായി 142 കേസുകൾ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏഴ് ആദിവാസികൾ കൊല്ലപ്പെട്ടതായും കണക്കുകൾ പറയുന്നു. ഇതെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ആദിവാസികളെ അറവുമാടുകളെ പോലെ പൊതുസമൂഹം കരുതുന്നു എന്നു തന്നെയാണ്. ആദിവാസികൾക്കു നേരെ പൊതുസമൂഹം നടത്തിയ അക്രമത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് 2018 ഫിബ്രവരി 22 ന് സംഭവിച്ചത്. വയനാട് മുക്കാലി-ചിണ്ടക്കി ഊരിലെ 30 വയസ്സുള്ള മധു എന്ന ആദിവാസിയുവാവിനെ മോഷണക്കുറ്റമാരോപിച്ച് ആൾക്കൂട്ടം തല്ലിക്കൊന്ന സംഭവം പൊതുസമൂഹത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞെട്ടിച്ചു. മുക്കാലി വനമേഖലയിലെ കടകളിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചെന്ന പേരിലാണ് മാനസികാസ്വാസ്ഥ്യമുള്ള ആദിവാസിയുവാവിനെ ആൾക്കൂട്ടം തല്ലിക്കൊന്നത്. ആക്രമിക്കുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ പ്രചരിച്ചു. വളഞ്ഞിട്ട് ആക്രമിക്കുന്നതിന്റെയും നടുറോഡിൽ പരസ്യമായി വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിന്റെയും ദൃശ്യങ്ങളായിരുന്നു അത്. പ്രതിഷേധം ശക്തമായതിനെത്തുടർന്ന് കുറ്റവാളികളെ പോലീസ് അറസ്റ്റുചെയ്തു. ഈ ദാരുണസംഭവം ആദിവാസി സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാവസ്ഥകളിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ഒട്ടിയവയറുമായി ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും പീഡനങ്ങളുടെയും മരണഗർത്തത്തിൽ വീണുനിലവിളിക്കുന്നു ആദിവാസികൾ. അനുകമ്പയും ആർദ്രതയും ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശവുമാണ് അവർക്ക് പരിഷ്കൃതസമൂഹവും ഭരണകൂടവും ഒരുക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടത്. ഇത്തരത്തിൽ അവരുടെ അതിജീവനപോരാട്ടങ്ങളും സഹനങ്ങളുമെല്ലാം ഗോത്രഭാഷാകവിതകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കവിതകൾ തീക്ഷ്ണമായ രാഷ്ട്രീയഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള ഏതാനും രചനകളെയും കവികളെയുമാണ് ഇവിടെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്.

തുള്ളമാവിലൻ ഭാഷയിലെഴുതുന്ന ധന്യവേങ്ങച്ചേരിയുടെ കവിതകൾ പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും മുളളുണിറഞ്ഞവയാണ്. ഗോത്രാനുഭവങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണസ്വരം അവയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. വരേണ്യസംസ്കാരത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധത്തിന്റെ സ്വരമാണ് ധന്യയുടെ രാമായണം എന്ന കവിതയിൽ കേൾക്കുന്നത്.

'അവരെന്നോട് രാമായണത്തെക്കുറിച്ചും/ രാമനെക്കുറിച്ചും ചോദിച്ചു/ എനിക്ക് രാമായണവും അതിലെ രാമനെക്കുറിച്ചും ഒന്നുമറിയില്ല/ എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നത്/ കാടുവെട്ടി പുനം വിതച്ച്/ തോട്ടിലെ മാളത്തിൽ കയ്യിട്ട്/ ഞെടുപ്പിടിച്ചു/ എട്ടടി ദൂരത്തിൽ നിന്നിട്ടും/ നിർത്താതെ കല്ലേറുവാങ്ങിയ/ കണ്ടത്തിൽ നിന്നും തവള കരഞ്ഞിട്ടും/ പക്ഷികരഞ്ഞിട്ടും/ മണ്ണട്ട കരഞ്ഞ് മണ്ണിലേക്കു പോയിട്ടും/ കരകയറാതെ നാട്ടിനട്ട്/ കാട്ട് പാട്ട് പാടുന്ന എന്റെ കറുത്ത രാമന്മാരെയാണ്'. ഗോത്രമനുഷ്യരുടെ പുലമ്പലും നൊമ്പലവും സ്വത്വവും സംസ്കാരവും കൊണ്ട് നെയ്തെടുത്തതും പ്രതിരോധ സജ്ജവുമായ കവിതകളാണ് ധന്യയുടേത്. അതിജീവനപോരാട്ടത്തിന്റെയും തിരസ്കാരത്തിന്റെയും തീവ്രാനുഭവമാണ് 'കറച്ചൽ'(പുലമ്പൽ) എന്ന കവിത.

'എന്റെ ഒരു വീട് കാറ്റുകൊണ്ടുപോയി/ എന്റെ ഒരു മണ്ണ് മഴയും കൊണ്ടുപോയി/ എന്നെയോ/ കാറ്റിനും മഴയ്ക്കും/ എന്തിനു പറയുന്നു/ പെറ്റമക്കൾക്കും വേണ്ട' എന്നിങ്ങനെ തിരസ്കൃതയാവുന്ന പ്രകൃതിയുടെയും പെണ്ണിന്റെയും അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. 'കാവൽ' എന്ന കവിതയിലാകട്ടെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഗോത്രചരിത്രമാണ് പറയുന്നത്. 'ഞാറുനട്ട് കാവൽനിൽക്കുമ്പോൾ/ ദാവരുനേന്ന് പറഞ്ഞ് ഇറങ്ങിപ്പോയ താണെന്റെ കാലുകൾ/ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും/ വരമ്പ് മുഴുവനും കൊത്തികൊത്തി കഷണങ്ങളാക്കുമ്പോൾ/ പഴുത്തപിണ ഇലപോലെ/ ഉരുണ്ടുപോയതാണെന്റെ കണ്ണുകൾ' എന്നിങ്ങനെ ശരീരവും ആത്മാവും പ്രകൃതിയിൽ വിലയിപ്പിച്ച് ജീവിക്കുന്ന ഗോത്രസ്വത്വത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. തൊഴിലിടങ്ങളിൽ ആദിവാസി സ്ത്രീകൾ ലൈംഗികഹരകളാകുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് 'മടക്കൽ' (മടക്കം) എന്ന കവിത. അടിമത്തത്തിന്റെയും അധ്വാനചൂഷണത്തിന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ മാവിലൻ തുളുഭാഷയിലെഴുതുന്ന രാജീവ് തുമ്പക്കുന്നിന്റെ കവിതകളിൽ കാണാം. ഒട്ടുമേ സുരക്ഷിതത്വമില്ലാത്തതും പീഡാകരവും ചൂഷണം നിറഞ്ഞതുമായ സ്ത്രീജീവിതമാണ് ഗോത്രസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നത് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം രാജീവിന്റെ കവിത പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

'പോവുക/കണ്ണീർ അന്നമായ് ഉണ്ണുന്നവളാണ്

ഞാൻ/ പേറ്റുന്നോവാറാത്ത പതിനേഴാംനാൾ/

കണ്ടത്തിൽ പണിചെയ്യാൻ തമ്പുരാന്റെ കല്പന മാനിക്കണം/

നാഴിയിടങ്ങൾ നെല്ല് കൂലിയെന്നാലും/ പെറ്റവയറാണ്

അമ്മയാണ്/ മകൻ പാലൂട്ടണം/ കാക്കക്കണ്ണുകീറി/

പണിക്കു പോകണം'.

അടിയാളസ്ത്രീയുടെ ദൈന്യം ഇത്രയാമാതമമായി ഒരു സാഹിത്യരൂപത്തിലും ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല നാളിതുവരെ. ആദിവാസി സ്ത്രീകളുടെ ദൈന്യത്തിന്റെ ഈ ചിത്രങ്ങൾ പൊതുസമൂഹത്തെ ലജ്ജയിലാഴ്ത്തുക തന്നെ ചെയ്യും. ഗോത്ര ഫോക്ലോറുകളെ ഒരു സങ്കേതമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതം ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന കവിയാണ് രാഗേഷ് നീലേശ്വരം. വടക്കേമലബാറിലെ ഗോത്രസമൂഹം ആരാധിക്കുന്ന 'ചൈമർ' എന്ന മായപ്പുതത്തിന്റെ വർണ്ണനയിലൂടെ അവരുടെ ഭൗതികവും അതിഭൗതികവുമായ ലോകത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. 'ചൈമർ' എന്ന കവിതയിൽ അരുവികളുടെ തീരത്ത് പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിൽ കഴിയുന്ന ചൈമർ ആളുകളെ വഴിതെറ്റിച്ച് പിടികൂടി ഗുഹയിലടച്ച് അൽപ്പാൽപ്പമായി തിന്നുതീർക്കും എന്നാണ് വിശ്വാസം. തെയ്യങ്ങളെ കൂടിയിരുത്തിയ ഇടത്തിനും ആദിവാസികളുടെ കുടികൾക്കും 'പതി' എന്നത്രേ പറയുന്നത്. വാസഗേഹങ്ങൾ പതിത്വത്തിന്റെ രൂപകങ്ങളായി കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഗോത്രകവിതകൾ എഴുതപ്പെടുന്നത് മാവിലൻ തുളുഭാഷയിലാണ്. 'തുളു' എന്ന അന്യംനിന്നുപോയ ഭാഷയുടെ വീണ്ടെടുപ്പ് കൂടിയാണ് ഈ ഭാഷയിലെഴുതപ്പെടുന്ന കവിതകൾ. അതിപ്രാചീന ദ്രാവിഡഭാഷയായ തുളുവിന്റെ സൗന്ദര്യമാകെ ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. മലയാളത്തോട് ഏറെ സാമ്യം ഇവയ്ക്കുണ്ട് എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ വീര്യമുള്ള, സ്വത്വബോധത്താൽ തിളക്കമാർജ്ജിച്ച കവിതകൾ എന്നു പറയാം. തുളുമാവിലൻഭാഷയെ ഏറെ പ്രതിരോധ സജ്ജമാക്കുന്ന കവികളിലൊരാളാണ് കിഴക്കേത്ത് ബാലകൃഷ്ണൻ. ഉയിർപ്പിന്റെ വീര്യം തുളുമ്പുന്ന കവിതകളിലൊന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കറുത്തപാട്ട്.

'മണ്ണുകിളച്ച്/ വിത്ത് വിതച്ച്/ കൊയ്തെടുത്തത്/

അവനായിരുന്നിട്ടും/ ഇപ്പോഴും ഉണ്ണുന്നത്

മറ്റുള്ളവരല്ലേ' എന്ന വരികളിൽ പ്രകടമായ രാഷ്ട്രീയം കടന്നുവരുന്നു.

അധാനചൂഷണം പോലെ, ഒരുപക്ഷേ, ഗോത്രകവിതകളിൽ വിശപ്പിന്റെ വിളിയാണ് മുതിനിൽക്കുന്നത്. വയനാട്ടിലെ ഗോത്രഭാഷകളിലൊന്നായ ഇരുളഭാഷാകവിതകളിൽ വിശപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയം നഗ്നമായിത്തന്നെ പറയുന്നു. ഭക്ഷണസാധനം മോഷ്ടിച്ചു വെന്നാരോപിച്ച്, സഭാചാരപ്പോലീസിന്റെ മർദ്ദനമേറ്റു മരിച്ച മധു എന്ന ആദിവാസി യുവാവിന്റെ ദുർവിധിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയ 'വിശപ്പ്' എന്ന കവിതയിൽ അണപൊട്ടുന്ന രോഷം വായിക്കാം.

തമിഴ് ബന്ധമുള്ള ഇരുളഭാഷയിലും മലയാളത്തിലുമെഴുതുന്ന പി.ശിവലിംഗന്റെ കവിതകൾ, ഗോത്രജീവിതാവസ്ഥ ആഴത്തിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണം വരെ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറിയപ്പെടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ് ഗോത്രജനതയെന്ന അമർഷം ഭീതിജനകമായ ബിംബകല്പനകളിലൂടെ ശിവലിംഗൻ പറയുന്നു. എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും നിരാലംബമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു ആദിവാസികളുടെ ജീവിതം. തങ്ങളുടെ ശവമഞ്ചം നിലം മാത്രമാണ്. ആവാസവ്യവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനെക്കാൾ വന്യജീവികളെ കുറിച്ചാണ് ശിവലിംഗൻ എഴുതുന്നത്. ബുൾഡോസർ എന്ന കവിത, ജീവിതമുടൻ നഷ്ടമായി, വേട്ടയാടപ്പെടുന്ന ആനയെക്കുറിച്ചാണ്. എല്ലാ ശക്തിയും വീര്യവും ക്ഷയിച്ച് അന്നംതേടി നടക്കുന്ന ആന, ഒടുവിൽ ചുറ്റും എർത്തുകമ്പിയും വേലിയും മറികടന്ന് വിശപ്പുസഹിക്കാൻ വയ്യാതെ വഴിയിൽ കണ്ട ആഹാരക്കേണി പഴമെന്നുകരുതി എടുത്തു കഴിച്ച് ബോംബുപൊട്ടി മരിക്കുന്നു. ഈ ആനയുടെ അവസ്ഥ തന്നെയാണ് ആദിവാസികളും അനുഭവിക്കുന്നത് എന്ന് ശിവലിംഗൻ ഭംഗ്യന്തരേണ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആർ.കെ.രമേഷ് അട്ടപ്പാടി ഇരുള ഭാഷയിലെഴുതുന്ന കവിതകളിൽ ആദിവാസികളുടെ ഒടുങ്ങാത്ത കാത്തിരിപ്പ് പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നതു കാണാം. വന്യമൃഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വിളകളെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ആദിവാസികളുടെ കാത്തിരിപ്പാണ് 'കാവൽ' എന്ന കവിതയുടെ വിഷയം. ഒരുതരം തപസ്സുപോലെയാണ് ആ കാത്തിരിപ്പ്. കൃഷി അവർക്കൊരു കാത്തിരിപ്പും തപസ്സും ജാഗ്രതയുമാണ്. സ്വയം സമർപ്പിതമായ നിതാന്തമായ ആ കാത്തിരിപ്പ് തുടരുകയാണ് കാടിന്റെയും ബാഹ്യലോകത്തിന്റെയും കാര്യവും കാത്ത്.

'കിഴക്കേത്ത വെളിച്ചംവരെ/ കാത്തിരിക്കണം നമ്മൾ/ അന്തിമയക്കം/ ആളെ കബളിപ്പിക്കും/ രാവന്തിയോളം/ കണ്ണടയ്ക്കാതെ കാക്കണം/ വെന്തുരുകും വേനലിൽ/ വേലിയടച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്/ ഏറുമടച്ചുവട്ടിൽ/ തീച്ചുട്ടുമുണ്ട്/ ഭയപ്പെടുത്താൻ തകരപ്പാത്രവും/ ഇനി ഒറ്റയാൻ രാജാവ് വന്നാൽ/ ഒരൊച്ചമതി/ ഗുരുവേ ഗുരുക്കളേ/ മണ്ണിൽ മറഞ്ഞ ദൈവങ്ങളേ/ കാത്തോളണമേ പറമ്പിനെ/ ഒരു പങ്ക് നിങ്ങൾക്ക്' എന്നിങ്ങനെ നിസ്വാർത്ഥവും നിഷ്കളങ്കവും നിതാന്തജാഗ്രതയുടേതുമായ കാനനജീവിതം നിരാലക്യതയായി എഴുതുന്നു.

നാഗരികന്റെ അധർമ്മികതയെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദമായി കവിതയെ പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്ന കവിയാണ് മണികണ്ഠൻ,

'വിശക്കുന്നുണ്ട് എന്നുപറഞ്ഞാൽ/ വയറ്റത്തു ചവിട്ടിയരയ്ക്കുന്നു/ സഹിക്കുവാൻ പറ്റാത്ത വിശപ്പുകാരണം/ കടകളിൽ കുറച്ച്/ സാധനങ്ങളെടുത്തവനെ/ മനുഷ്യത്വമില്ലാതെ അടിച്ചുകൊന്നു/ വിശപ്പിനുവില മരണമോ' എന്ന ചോദ്യം സംസ്കാരസമ്പന്നരെന്ന് മേനി നടിക്കുന്ന നാഗരികന്റെ നെഞ്ചിൽ തറയ്ക്കുന്ന ഗോത്രശരമാകുന്നു. നെഞ്ചിനുള്ളിലേക്കു വീഴുന്ന തീക്കനൽ, ആഗ്രഹങ്ങളിൽ മണ്ണുവാരിയിട്ടവർ കിളിയുടെ കാടനും കൂടനും

തീവെച്ചവർ, കാട്ടുമരങ്ങളെ വെട്ടുവാൻ കത്തിക്കു മുർച്ചകൂട്ടുന്നവർ എന്നിങ്ങനെ ഗോത്രആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്കുമേൽ നടക്കുന്ന നാഗരികന്റെ അധിനിവേശങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതിഷേധസ്വരങ്ങൾ മണിമണ്ഠൻ കവിതകളിൽ ഉയർന്നുകേൾക്കുന്നു. 'മണ്ണ്' എന്ന കവിത ഏറെ രാഷ്ട്രീയധനിയുള്ളതാണ്. മണ്ണിനെ പെറ്റകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ പരിപാലിച്ചവരായിരുന്നു ഗോത്രസമൂഹത്തിലെ മുൻതലമുറ. പിൻതലമുറ അതിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ചു നമ്മൾ തന്നെയാണ് മണ്ണിനെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നും ആവാസ വ്യവസ്ഥയുടെ വീണ്ടെടുപ്പിലൂടെ മാത്രമേ ഗോത്രസമൂഹത്തിന് അതിന്റെ ഗതകാല സൗന്ദര്യം വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയൂ എന്നും ഈ കവി കവിതകളിലൂടെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

ഇരുളഭാഷയിലെഴുതുന്ന ആർ.കെ.രമേഷ് 'പട്ടാഹ്' എന്ന കവിതയിൽ പട്ടയത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നു. കാട് ഗോത്രസമൂഹത്തിന്റെ സ്വന്തമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആധുനിക ഭരണസംവിധാനം നിശ്ചിതഭൂമി പതിച്ചുനൽകി അവരെ ഭൂവുടമകളാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആധുനിക സാമ്പത്തികക്രമങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും വഴങ്ങുന്നതല്ല ഗോത്ര സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതമെന്നു സർക്കാർ തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. അവരുടെ ആവാസ പ്രത്യേകതകളെയോ സംസ്കാരത്തെയോ പരിഗണിക്കാതെയാണ് പല നിയമങ്ങളും നടപ്പാക്കുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഈ കവിത പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

'വേലിയടച്ച് വിത്തിട്ട്/ കിളയെടുത്ത കാലത്ത്/ മണ്ണുക്കാറൻ ചൊല്ലിയാൽ/ മറുവാക്ക് ഞങ്ങൾക്കില്ല/ മാറിപ്പോയ് മറഞ്ഞുപോയ്/ അധികാരി വന്നതിനാൽ/ പണിയുമില്ല പട്ടയവുമില്ല/ പഞ്ഞക്കാലം കുടിയേറി/ ഊരിട്ട്ഭൂമിവിട്ട്/ കടന്നുപോകുവാൻ പറഞ്ഞു/ ഓടിയൊളിക്കുകയില്ല/ കൈകളുയർത്തിനിൽക്കും' ആവാസഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഗോത്രജനതയെ ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നതിനെതിരായ പ്രതിഷേധം ഈ കവിതയിൽ അലയടിക്കുന്നു.

ഗോത്രസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതം അതേ സമൂഹത്തിലെ സ്ത്രീകൾ തന്നെ എഴുതുന്നതിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും സഹജാവബോധവും ഗോത്രകവിതകൾക്ക് യാഥാർത്ഥ്യ ബോധം നൽകുന്നു. ശാന്തിപനയ്ക്കലിന്റെ 'കറുത്തപുളളെ ന വെളുത്ത പുളളെ' (കറുത്ത വയറിന്റെ വെളുത്ത കുഞ്ഞ്) എന്ന കവിത ആദിവാസി സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ലൈംഗിക ചൂഷണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. 'കടം തന്ന കുഞ്ഞിനെ കറുത്തവയർ വെളുത്ത വയറായി പെറ്റു എന്നും വെളുത്ത കല്ലിന്റെ വേരുതിരഞ്ഞപ്പോൾ ചുവന്നുപോയി മനവും കണ്ണും' എന്ന പരാമർശം. ആദിവാസി സമൂഹത്തിൽ പെരുകുന്ന അവിഹിതരായ അമ്മമാരുടെ അനാഥജന്മങ്ങളുടെയും അവസ്ഥയിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു.

ജിജീഷ്.ആർ.വയനാടിന്റെ പണിയന്റെ പാട്ട് എന്ന കവിത ഗോത്രജനതയുടെ അധ്വാനശക്തിയെ മേലാളർ ചൂഷണം ചെയ്തതിന്റെ ചരിത്രം അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ശക്തമായ പ്രതിരോധകവിതയാണിത്. 'ഏറ് കെട്ടാൻ പണിയൻ വേണം/ കോലുകേറ്റാൻ പണിയൻ വേണം/ തമ്പുരാന് പണിയെടുക്കാൻ/ പണിയരായ ഞങ്ങൾ വേണം/ തമ്പുരാന്റെ പണികഴിഞ്ഞു/ തമ്പുരാന് നെല്ല് കിട്ടി/ പണിയന്മാരെ കൊണ്ടുപോയി/ ചന്തയിൽ വിറ്റുപിന്നെ/ ഞങ്ങളും പണിയരാ/ ഞങ്ങളെ മക്കളും പണിയരാ/ തമ്പുരാന് പാപ്പന്മാർ വിറ്റുപണിയരാ' എന്ന വരികൾ വയനാട്ടിൽ മുഖ് പരസ്യമായും ഇന്ന് രഹസ്യമായും നിലനിൽക്കുന്ന അടിമത്തത്തിന്റെയും അധ്വാനചൂഷണത്തിന്റെയും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

വിശപ്പാണ് രാജിരാഘവന്റെ കവിതകളിലെ ആഖ്യാനകേന്ദ്രം. മലവേട്ടവഭാഷയിലും മലയാളത്തിലും എഴുതുന്ന ഈ കവയിത്രിയുടെ രചനകളിൽ, വിശപ്പിന്റെയും ആഹാരം തേടിയിന്റെയും പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെയുമായ ജീവിതം ചിത്രപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'കാട്ടുമക്കട വിശപ്പുമാറ്റാൻ/ കനലിൽ വെന്ത്/ ചൂടില്ലാ എന്ന് വായിൽ വെച്ച്/ പൊള്ളിച്ച് ഊതി തിന്ന്/ ഒട്ടിയവയറിന്റെ വിശപ്പടങ്ങി/ മക്കൾ തുള്ളിക്കളിക്കുമ്പോൾ/ തോട്ടീന് വരുന്ന മക്കളെ അപ്പൻ/ മീൻകൂടകെട്ടി മീൻ പിടിച്ചുവന്ന്/ മിറ്റത്ത് വീതം വെച്ചിട്ട്/ അപ്പറത്തെ പെരയ്ക്കെല്ലാം കൊടുത്തിട്ട്/ കാട്ടീന് കിട്ടണത് വഴിയേപോയ കുട്ടിമക്കൾക്കെല്ലാം വീതം വെയ്ക്കുന്നു'. ഇങ്ങനെ കാനനജീവിതത്തിലെ പാരസ്പര്യം എടുത്തുകാട്ടുന്നു. മലവേട്ടവഭാഷയിൽ എഴുതുന്ന ലിജിന കടുമേനിയുടെ കവിതകൾക്കും രാഷ്ട്രീയഭാഷയാണുള്ളത്.

പട്ടയക്കളാൽ (പട്ടയക്കടലാസ്സ്) എന്ന കവിതയിൽ കാടിന്റെ മക്കൾ പട്ടയക്കടലാസ്സ് തേടിനടക്കുന്നതിന്റെ ദുര്യോഗം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വിശപ്പ് സഹിക്കവയ്യാതെ കാട്ടിൽ നിന്ന് നാട്ടിലെത്തി നാഴിയരി കട്ടെടുത്തവനെ തല്ലിക്കൊന്ന് കൂക്കിവിളിച്ചവരോട് ലിജിന, പയ്പ് (വിശപ്പ്) എന്ന കവിതയിലൂടെ ഉണയിക്കുന്ന ചോദ്യം. ഒരുപക്ഷേ ഗോത്രസമൂഹത്തിന്റെ കവിതയിലൂടെയുള്ള ധാർമ്മികരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമാണ്. 'എന്ത് വേണ്ടി നിന്റേതെങ്കൊന്നേ/ പയ്പ് തൂക്കണകുറ്റമാ/ ഉപ്പ് ചൊല്ലി കൂട്ടരെ നിങ്ക/ പയ്പ് ക്കുടാ ചാതിമതവും' വിശപ്പിന് ജാതിയും മതവുമുണ്ടോ എന്ന ലിജിനയുടെ ചോദ്യം, പരിഷ്കൃതസമൂഹത്തെ ഇരുത്തിചിന്തിപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.

മലവേട്ടുവഭാഷയിലെഴുതുന്ന ഉഷ.എസ്.പൈനിക്കരയുടെ ചമരം (സമരം) എന്ന കവിത, കാടിന്റെ മക്കളുടെ ജൈവരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമാണ്. എന്തിനാണ് സമരം ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന് കവയിത്രി ചോദിക്കുന്നു. കർഷകമിത്രമായ മണ്ണിറ തൊണ്ടയിൽ പ്ലാസ്റ്റിക് തങ്ങിച്ചത്തതിനോ? പഴമായ് കരുതി തിന്നൊരു ആനയുടെ മണ്ട തകർത്തറിഞ്ഞിട്ടോ നക്ഷത്രത്തിന് വിലയും നൽകി ആമക്കുഞ്ഞിനെ വിറ്റതിനോ, മണ്ണിനെ അമ്മയായ് കണ്ട ജനതയുടെ മണ്ണ് തട്ടിയെടുത്തതിനോ, പട്ടയമില്ലാത്ത കാരണം പറഞ്ഞ് അവരുടെ കൂര പൊളിച്ചതിനോ, മഴയേ നിങ്ങൾ സമരം ചെയ്തു, കാറ്റേ നിങ്ങൾ രോഷം കൊൾവൂ' എന്നിങ്ങനെ ഗോത്രഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ശക്തമായ രാഷ്ട്രീയ കവിതയിൽ ഉഷ ചോദിക്കുന്നു. ഗോത്രസമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ പ്രതിസന്ധികളെയും ഈ കവിതയിൽ സംഗ്രഹിക്കാൻ കവയിത്രിക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആദിവാസി സ്ത്രീകളുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തെ, അതിന്റെ ദുരിതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡോക്യുമെന്റേഷനാണ് മലവേട്ടുവഭാഷയിലെഴുതുന്ന അജിത.പി യുടെ കവിതകൾ.

ചോലനായ്ക്കരുടെ സ്വയംവരിച്ച ഇരുളിലേക്കുള്ള നോട്ടങ്ങളാണ് വിജയൻ മാഞ്ചിരിയുടെ കവിതകളിൽ വായിക്കാനാവുക. നരവംശപരമായ ഡോക്യുമെന്റേഷനാണ് ചോലനായ്ക്കരുടെ ഒരു ദിനത്തെ പകർത്തുന്ന കാടഹ് (കാട്ടിൽ) എന്ന കവിത. 'ദൊഡെമലൈമുഡി അത്തികട്/ ഇന്തെ ഒത്തറെ അദദമലൈമുഡില് ഒന്/ അളെ ഇദദ അല്ലിയെ ഓദദ/ അളെല് കുളത്ത് ഈട്ട്തനെ/ ചവിതെ ഒടത്ത് ബിക്കെ ആക്കിദ/ ഇന്തെ ബൈളഹദദ/ ചീടല് കേളല് ഇടഞ്ഞത് ഒഞ്ജിനെ'.

ഭാഷയുടെ വന്യതയും ജീവിതത്തിന്റെ വന്യതയും സമീകരിക്കുന്ന കവിത. മഴക്കാലത്ത് പുലർച്ചെ കാട്ടിൽ പോയി കവലൈക്കിഴങ്ങ് തേടി, തീയുണ്ടാക്കി കിഴങ്ങ് ചുട്ടെടുത്ത് കട്ടൻകാപ്പികുടിച്ച്, കൊടുങ്കാട്ടിലും കൊടും മഴയിലും അളയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി - ഇങ്ങനെ ഗുഹകളിൽ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ആദിമവന്യതയെ ഇപ്പോഴും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന കാട്ടുനായ്ക്കരുടെ ജീവിതം നാചറലിസ്റ്റിക് ശൈലിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഇരുളിലും ഉറക്കത്തിലും പ്രകൃതിയിലും അതിന്റെ തെളിവിലും ആഹാരം തേടി ആദിമജീവിതത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനം നിലനിർത്തുന്ന കാട്ടുനായ്ക്ക ജീവിതം നമ്മെ ആദിമമായ ബോധങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുന്നു.

അജയൻ മാടൂർ, അശോക് കുമാർ, പ്രകാശ് ചെന്തളം, രതീഷ്.ടി.ഗോപി, ദിവ്യ.പി, രശ്മി.ടി, കെ.എ.രാമുഅട്ടപ്പാടി, ഈശ്വരൻ കാണി, സീന തച്ചങ്ങാട്, ഗ്രീഷ്മകണ്ണോത്ത്, അംബിക.പി.വി, രമ്യബാലകൃഷ്ണൻ, സുധാരാജേഷ് മഞ്ഞളമ്പര, സുധീഷ് ചെന്നടുക്കം, അജിത്ത് ശേഖരൻ, നിഷ സുകുമാരൻ, എം.കെ.നാരായണൻ, അഞ്ജലി ഭാസ്കരൻ തുടങ്ങിയ ഗോത്രജീവിതം കവിതയിലെഴുതിയതിലൂടെ ശ്രദ്ധേയരായ കവികൾ നിരവധി പേരുണ്ട്. കേരള കവിതയിൽ ഗോത്രകവിതാപ്രസ്ഥാനം ഇവരിലൂടെ ആവിർഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കേരളത്തിലെ ആദിവാസിമേഖലകളിൽ നിന്നുള്ളവരും വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരുമാണ് ഈ കവികൾ. തങ്ങളുടെ തനതായ ഭാഷയിൽ എഴുതുന്നു വെങ്കിലും ഇവയെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യേകത നാളിതുവരെ ഒരാഖ്യാനത്തിലും ഇടം നേടിയിട്ടില്ലാത്ത ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസൗന്ദര്യശാസ്ത്രവും അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ ബോധങ്ങളുമാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി അജ്ഞതയിലും അടിമത്തത്തിലും കഴിഞ്ഞിരുന്ന

ചിതറിയ ജനത തങ്ങളുടെ സ്വത്വവും കർത്തൃത്വവും ഭാഷയിലൂടെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്റെ ജ്ഞാനവും ആനന്ദവുമാണ് ഗോത്രകവിതകളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

Conclusion

കേരളകവിതയിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു ജ്ഞാനപരിപ്രേക്ഷ്യം കൊണ്ടുവരാൻ ഗോത്രഭാഷാകവിതകൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതി, ആവാസവ്യവസ്ഥ, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, ജീവിതദർശനം ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗോത്രജനതയുടെ സൂക്ഷ്മബോധങ്ങളാണ് ഈ കവിതകൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാഷാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ അധിനിവേശവും ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ തിരോധനവുമാണ് ഗോത്രജനത നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധി. മാനകഭാഷയുടെ അധിനിവേശം ഗോത്രഭാഷകളെ മൂതാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചിരുന്നു. ആദിവാസി ഭാഷകളെ സ്വതന്ത്ര ഭാഷകളായി ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർ പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല എന്നാൽ തമിഴ്, മലയാളം, കന്നട, തുളു എന്നിവയുടെ പൂർവ്വ രൂപങ്ങളുമായി ബന്ധം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെങ്കിലും അവയ്ക്ക് സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വമുണ്ടെന്ന് ഗോത്രഭാഷകളിലെഴുതപ്പെട്ട കവിതകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവയുടെ ജൈവസ്വഭാവം പ്രത്യേക പരാമർശമർഹിക്കുന്നു. പരിസരബന്ധിതമായ ഭാഷകളാണ് ഗോത്രഭാഷകൾ. അതുപോലെ അവയിലെ പ്രകൃതിബിംബങ്ങൾ പ്രകൃതിവാദദർശനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധക്ഷണിക്കുന്നു. ഗോത്രജനതയുടെ കലർപ്പില്ലാത്ത പാരമ്പര്യപരമായ സൗന്ദര്യ ബോധത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളാണ് ഈ കവിതകൾ പൊതുസമൂഹത്തിൽ നിന്നും ചൂഷകരിൽ നിന്നും ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നും നേരിടുന്ന അവഗണനയ്ക്കും അന്യവൽക്കരണത്തിനുമെതിരായ വിമോചനത്തിന്റെയും ചെറുത്തുനില്പിന്റെയും വാങ്മയങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ഗോത്രഭാഷാകവിതകൾ രാഷ്ട്രീയ വ്യവഹാരങ്ങൾ കൂടിയാകുന്നു. പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജനതയുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളായിത്തന്നെ കാണാം. നാഗരികന്റെ കണ്ണിലൂടെ മാത്രം വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഇടം നേടിയ ആദിവാസികൾ, സ്വന്തം ജീവിതം തനതുഭാഷയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ സ്വത്വത്തെയും കർത്തൃത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ഉറച്ച പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നു. ആ കവിതകളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സൗന്ദര്യപാഠങ്ങളും പ്രകൃതിദർശനങ്ങളും തനതറിവുകളുമെല്ലാം നാഗരികസമൂഹത്തിന് നഷ്ടമായ ജീവിതബോധങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും നരവംശപരവും പ്രകൃതിശാസ്ത്രപരവുമായ നിരവധി പഠനങ്ങൾക്ക് സാധ്യതകൾ തുറന്നിടുന്നു ഗോത്രഭാഷാകവിതകൾ.

References

- Chaligadha, S., Mavilan S.M., (2021). Tribal Poetry, Kottayam D C books, Kerala, India.
- Velayudhan Pillai, P.V., (1998). Navodhana Samskaram Keralathil, Trivandrum, International Centre for Kerala Studies, University of Kerala, India.
- Sreenadhan, M., (2006). Languages in Kerala, International Centre for Kerala Studies, University of Kerala, Trivandrum, India.
- Marayur, A., (2019). Gree House, Kottayam DC books, Kerala, India.
- Velappan, K., Bhashakalum, A.A., (1994). State Institute of Languages, Trivandrum, Kerala, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Does this article screened for similarity?

Yes

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The author 2021. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

R. Chandrabose, Aesthetics and Politics of Poetry written in Tribal Languages of Kerala, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 2, Iss 4 (2021) 25-38. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2144>